

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLII. — Wydana i rozesłana dnia 20. lipca 1904.

Treść: (№ 77—80.) 77. Obwieszczenie, zawierające upoważnienie c. k. głównej komory I. klasy w Passawie do wolnego od cła odprawiania ruchomości przesiedlców. — 78. Rozporządzenie cesarskie, zawierające zmianę rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. lipca 1900, o uregulowaniu indywidualnego rozkładu tej ilości alkoholu, którą gorzelnie, podlegające podatkowi spożywczemu, mogą wyrobić w każdej poszczególnej kampanii po niższej stopie podatku spożywczego. — 79. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące bonifikacji od zwróconych kwot podatku i kar podatkowych. — 80. Rozporządzenie cesarskie, którem przedłuża się okres obowiązywania ustawy z dnia 14. czerwca 1894, dotyczącej rozszerzenia czasowego uwolnienia od podatku na rzecz nowych budowli i przebudów w mieście Olomuńcu, na dalszych lat dziesięć.

77.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. czerwca 1904,

zawierające upoważnienie c. k. głównej komory I. klasy w Passawie do wolnego od cła odprawiania ruchomości przesiedlców.

Upoważnia się c. k. główną komorę I. klasy w Passawie do wolnego od cła odprawiania ruchomości przesiedlców a to stosownie do art. VIII, l. 7, ustęp 1 i art. IX, l. 1, ustęp 2 i 3 ustawy z dnia 25. maja 1882, zawierającej taryfę cłową.

Böhm wtr.

78.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 16. lipca 1904,

zawierające zmianę rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. lipca 1900, Dz. u. p. Nr. 127, o uregulowaniu indywidualnego rozkładu tej ilości alkoholu, którą gorzelnie, podlegające podatkowi spożywczemu, mogą wyrobić w każdej poszczególnej kampanii po niższej stopie podatku spożywczego.

Na zasadzie §u 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, rozporządzam co następuje:

Artykuł 1.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 19. lipca 1900, Dz. u. p. Nr. 127, o uregulowaniu indywidualnego rozkładu tej ilości alkoholu, którą gorzelnie, podlegające podatkowi spożywczemu, mogą wyrobić w każdej poszczególnej kampanii po niższej stopie podatku spożywczego, ulega zmianie wskutek następujących postanowień.

Artykuł 2.

Tym z uprawnionych gorzeln, które podczas kampanii 1903/4 były lub są w ruchu jako nierolnicze, przyznać należy na okres rozkładu, obejmujący kampanie 1904/5, 1905/6, 1906/7 i 1907/8 jako stały kontyngent indywidualny owe ilości, które pozostają po zmniejszeniu obecnych stałych kontyngentów indywidualnych tych gorzeln, każdego o 16.456 procentów.

Pozostałą resztę całego kontyngentu przydzielić należy reszcie uprawnionych gorzeln w stosunku indywidualnych miar przydziału, ustalonych w myśl postanowienia §u 3 rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. lipca 1900, Dz. u. p. Nr. 127, z tem jednak ograniczeniem, że suma indywidualnych udziałów uprawnionych nowopowstałych gorzeln rolniczych nie może przekraczać 60.469 hektolitrow alkoholu.

Artykuł 3.

Gorzelnie rolnicze, których budowa rozpocznie się dopiero po ogłoszeniu tego rozporządzenia

cesarskiego, mogą wtedy tylko otrzymać wolny kontyngent (§ 7 rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. lipca 1900, Dz. u. p. Nr. 127), jeżeli się znajdują w okolicach z ubogą, głównie do uprawy kartofli ograniczoną ziemią i ani buraków ani głów buraczanych nie przerabiają. Celem stwierdzenia, czy warunki te istotnie zachodzą, zasięgać należy od przypadku do przypadku opinii tego krajowego towarzystwa rolniczego, które Minister skarbu w porozumieniu z Ministrem rolnictwa wyznaczy.

Pozatem wolno z pozostałych wolnych ilości kontyngentu przydzielić gorzelniom rolniczym, nie rozporządzającym stałym kontyngentem, razem najwyżej trzecią część nierozdanej ilości kontyngentu, poszczególnym zaś z tych gorzelni, o ile budowa ich rozpocznie się po ogłoszeniu tego rozporządzenia cesarskiego, najwyżej 100 hektolitrow na jedną kampanię.

Gorzelnie rolnicze, których stały kontyngent nie wynosi więcej jak 400 hektolitrow, należy na przyszłość przy rozdzielaniu wolnych ilości kontyngentu uwzględniać szczególnie tylko wtedy, jeżeli stały kontyngent tych gorzelni wraz z przyznanym im już ewentualnie na odnośną kampanię dodatkowym kontyngentem nie dochodzi podwójnego wymiaru wchodzących w rachubę przestrzeni gruntu, wyrażonego w hektarach.

Artykuł 4.

To rozporządzenie cesarskie nabiera mocy obowiązującej co do artykułów 1 i 2 w dniu ogłoszenia, co do artykułu 3 w dniu 1. września 1904; wykonanie jego poruczam Memu Ministrowi skarbu.

W Ischlu, dnia 16. lipca 1904.

Franciszek Józef wkr.

Koerber wkr.	Weltersheimb wkr.
Wittek wkr.	Böhm wkr.
Hartel wkr.	Call wkr.
Giovanelli wkr.	Piętak wkr.

79.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 16. lipca 1904,

dotyczące bonifikacji od zwróconych kwot podatku i kar podatkowych.

Na zasadzie §u 14 ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, rozporządzam co następuje:

§ 1.

Od pobranych nieprawnie i skutkiem tego w gotówce zwróconych kwot państwowych podatków bezpośrednich i dotyczących tych podatków grzywien może uprawniony do zwrotu w miarę następujących postanowień wtedy żądać bonifikacji w wysokości pobieranych od tych podatków procentów zwłoki, jeżeliby wymiar, który zniesiono lub ograniczono, sam dla siebie czy też w związku z innymi wymiarami tego samego rodzaju podatku uzasadniał był obowiązek opłaty procentów zwłoki w myśl §u 1 ustawy z dnia 9. marca 1870, Dz. u. p. Nr. 23, przy karach zaś podatkowych wtedy, jeżeli zwracana kwota przekracza sumę 100 K.

§ 2.

Za nieprawnie pobrane uchodzą uskutecznione już wpłaty o tyle, o ile wymiar, na skutek którego wpłaty miały miejsce, uznano za nieuzasadniony albo drogą orzeczenia władzy administracyjnej, wydanego wskutek wniesienia środka prawnego, albo drogą sądowej decyzji, bez względu na to, czy wymiar ten całkiem zniesiono czy też tak dalece ograniczono, że uskuteczniiona wpłata przekracza pozostały w mocy wymiar.

Od wpłat dobrowolnych, przekraczających ustawowe raty zacepionego z początku wymiaru rocznego, liczyć jednak bonifikacji nie wolno.

Na równi ze zwrotem na zasadzie wymienionych w pierwszym ustępie orzeczeń i uchwał stoi przypadek, jeżeli administracja skarbowa podczas sądowego postępowania kontradyktoryjnego przyzna pretensje podatnika i bonifikacja z tego tytułu ma miejsce.

§ 3.

W razie zniesienia (skasowania) uchwały, dotyczącej wymiaru podatku lub grzywiny podatkowej wolno jednak żądać zwrotu wpłaconej kwoty podatku wraz z bonifikacją tylko w miarę nowej uchwały, wstępującej w miejsce zniesionej, z zastrzeżeniem wszelkich dalej idących pretensyj, któreby mogły w przyszłości jeszcze powstać wskutek otwartej dalszej drogi prawnej przeciw owej powtórnej uchwale.

§ 4.

Bonifikację płaci się od dnia przyjęcia nieprawnie uskutecznionej wpłaty aż do tego dnia, w którym podatnik przez odpowiednie zawiadomienie władzy podatkowej zyskał możność prawną otrzymania wpłaconej kwoty podatku napowrót.

Nadwyżek jednak, powstałych wskutek sprostowania wymiaru, użyć należy przedewszystkiem na pokrycie innych należności podatkowych podatnika, zapadłych w tym czasie.

Blizsze postanowienia o zawiadomianiu podatnika i obliczaniu bonifikacyi wydać należy w drodze rozporządzeń; w szczególności unormować można przytem obliczanie bonifikacyi na podstawie salda, które się okaże przy rocznem porównaniu sprostowanego wymiaru z wpłatami.

Jeżeli zwrot kwoty podatkowej już po zawiadomieniu uprawnionego do zwrotu przez administracyę skarbową ulega nieusprawiedliwionej okolicznościami zwłoce, natenczas opłacać należy bonifikacyą aż do chwili faktycznego zwrotu.

§ 5.

Pretensya do bonifikacyi gaśnie, jeżeli się z nią nie wystąpi w ciągu trzech lat od dnia doręczenia orzeczenia władzy administracyjnej lub od dnia ogłoszenia uchwały sądowej, na której zwrot polega.

§ 6.

Przy zwrotach innych opłat rządowych aniżeli wymienione w §ie 28 ustawy z dnia 8. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 26, nie można żądać bonifikacyi.

§ 7.

Rozporządzenie to nabiera natychmiast mocy obowiązującej, z tem, że nie można więcej żądać bonifikacyi od wpłat, poczynionych przed pierwszym styczniem 1904.

Wykonanie tego rozporządzenia poruczam Memu Ministrowi skarbu.

W Ischlu, dnia 16. lipca 1904.

Franciszek Józef wkr.

Koerber wkr.	Wersersheimb wkr.
Wittek wkr.	Böhm wkr.
Hartel wkr.	Call wkr.
Giovanelli wkr.	Piętak wkr.

80.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 16. lipca 1904,

którem przedłuża się okres obowiązywania ustawy z dnia 14. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 117, dotyczącej rozszerzenia czasowego uwolnienia od podatku na rzecz nowych budowli i przebudow w mieście Ołomuńcu, na dalszych lat dziesięć.

Na zasadzie §u 14 ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141 rozporządzam co następuje:

§ 1.

Wyznaczony w §ie 1 ustawy z dnia 14. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 117, termin, w którym nowe budowle i przebudowy, uprzywilejowane przedłużonem uwolnieniem od podatku domowoczynszowego, muszą być gotowe do użytku, przedłuża się na dalszych lat dziesięć, to jest do 22. czerwca 1914.

§ 2.

Z przedłużenia tego korzystać mogą w mowie będące nowe budowle i przebudowy tylko o tyle, o ile uzyskają te same ulgi także i co do krajowych i gminnych dodatków do podatku domowoczynszowego.

§ 3.

Wykonanie tego rozporządzenia, którego moc obowiązująca w dniu 23. czerwca 1904 się rozpoczyna, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

W Ischlu, dnia 16. lipca 1904.

Franciszek Józef wkr.

Koerber wkr.	Wersersheimb wkr.
Wittek wkr.	Böhm wkr.
Hartel wkr.	Call wkr.
Giovanelli wkr.	Piętak wkr.

